

۶۳. نقشه نجات خداوند

در همان روزی که حضرت آدم و حوا بگناه آمده شدند، وعده خداوند را در حضور شیطان شنیدند که گفت: «بین تو و زن، و نیز بین نسل تو و نسل زن، خصومت می گذارم. نسل زن سر تو را خواهد کوبید و تو پاشنه وی را خواهی زد.» (پیدایش ۳: ۱۵). پس از شنیدن حکم نابودی نهائی شیطان، وعده حیات ابدی برای ایمانداران در جهت آنان خاطرنشان شد. اخراج آدم از باغ عدن نتیجه گناه و نمونه جدائی از خداوند بود. او و همسرش مرتباً بدروازه باغ عدن می آمدند تا در آن مکان از درگاه الهی قدرت پیروزی بر خطا را بدست آورند. از بدو عالم به والدین اول بشر دستور داده شد که قربانی بحضور خداوند بیاورند تا همیشه بیاد داشته باشند که بی گناهی موعود برای نجات ایشان ذبح خواهد شد.

اولین دو فرزندی که بدنیا آمدند (هابیل و قائن یا قابیل) نمونه ای از ایمانداران و بی ایمانان در وعده نجات بودند. هر دوی آنان قربانی آوردند و قربانی هابیل که حیوان زنده و دارای خون بود قبول گردید ولی هدیه قائن از میوه زمین، یعنی بدون حیات و خون بود رد شد زیرا که خون علامت حیات است و آمرزش گناه مشروط به ایمان آوردن به نجات دهنده ای بود که حیات یا جان خود را در راه گناهکاران فدا میکند.

در انجیل چنین مکتوبست: «از راه ایمان بود که هابیل دستور خدا را اطاعت کرد و هدیه ای به خدا تقدیم نمود که بیشتر از هدیه قائن سبب رضایت

او گردید. خدا با قبول هدیه هابیل، نشان داد که او را مورد لطف و عنایت خود قرار داده است و اکنون، با اینکه هزاران سال از دوران هابیل می گذرد، اما هنوز هم می توانیم درسهای بسیاری از زندگی او در باره ایمان به خدا بیاموزیم.» (عبرانیان ۱۱:۴). همین امر در قرآن مجید نیز ذکر شده: «حکایت دو پسران آدم ابوالبشر را براستی برای بنی اسرائیل بخوان هنگامی که آن دو تن بوسیله قربانی نزدیکی هستند پس از یکی از آندو تن پذیرفته شد و از آن دیگری پذیرفته نشد. از روی حسد به هابیل گفت حتماً ترا خواهیم کشت. هابیل گفت خدا فقط از پرهیزکاران میپذیرد.» (سوره المائده ۲۷).

گناه جداکننده است ولی خدا اطمینان حفاظت بندگانش را میدهد. حتی اگر از او روگرداند در صورتی که توبه کرده بگناهان خود اعتراف کنند دوباره آنها را خواهد پذیرفت. برخی طبعاً نیکوئی نمی کنند ولی کسانی که وعده خدا را باور می کنند بآنان قول داده است که بطور معجزه آسا ایشان را از گناه متنفر سازد و دشمن شیطان گردند. یگانه علتی که ما گناه می کنیم آن است که می خواهیم گناه بکنیم - یعنی از گناه خوشمان می آید، چون از آن لذت زودگذر می بریم. ایماندار باید از خداوند بخواهد که احساس تنفر از گناه و شیطان، و محبت و عدالت در دلش قرار گیرد. (عبرانیان ۹:۱).

برای حضرت آدم ذبح بره، سمبل آمدن نجات دهنده ای بود. در انجیل «بره که از بنای عالم ذبح شده بود» (مکاشفه ۸:۱۳ جلد قدیم) نامیده میشود. گناه

مرگ را به بار می آورد، ولی ایمان بقدرت نجات بخش پروردگار حیات می آورد. تشریفات قربانیها می بایست توجه مردم را همواره به راه نجات و قربانی تعویضی جلب نماید.

ارزش آموزش بیش از صرف نظر کردن از گناه است. آموزش قیمتی دارد. بهای آن، جان بره ای بود - بره ای معصوم. خود بره همیشه بی گناه بود. به مرور منحرف شدند و حتی برخی از

ایمانداران رسم گذراندن قربانیها را مانند بت پرستان تلقی نمودند و ذبح حیوان را چون رشوه یا هدیه پنداشتند که بدان وسیله غضب خداوند را برگردانند. در نتیجه هرزگی بت پرستان اماکنی درست می کردند که در آن صنایع دستی خود را مورد پرستش قرار داده فضای اطراف را از دود قربانیهایی که برای خدایان جعلی خود ذبح می نمودند تیره و تار می کردند. تپه و دره از عربده قربانیانی که برای خورشید و ماه و ستارگان ذبح میکردند پر میشد

بالاخره کار بجائی رسید که برخی معتقد بودند که فقط با قربانی کردن فرزندان خود رضایت خدا امکان پذیر می شود و بالتیجه وحشیانه ترین شکنجه ها را به اسم دین اجراً می کردند. یکی آن بود که بچه هایشان را در پیش بتها از آتش میگذرانیدند. اگر احياناً یکی بی عیب از آتش می گذشت مردم خیال میکردند که قربانیهایشان قبول شده، شخص مذکور از خاصان خدایان محسوب میشد و تا آخر عمرش او را محترم و شایسته می دانستند - صرفنظر از فجایعی که پس از

آن مرتکب میشدند. ولی اگر کسی در حین گذشتن از آتش سوخته میشد - عاقبت وی معلوم بود. می گفتند که یگانه راهی که می توانستند غضب خدا را فرو نشانند گذراندن آنشخص از قربانگاه بود. بعضی اوقات یهودیان نیز مرتکب این رسوم فجیع بت پرستان می شدند.

این موضوع نمونه های بسیاری دارد. در برنامه بعدی نمونه حضرت ابراهیم را مرور خواهیم کرد. تا آن زمان امیدتان به رحمت و محبت الهی بسته باشد.